

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Μηνὸς Μαρτίου τριακοστή,
κι' ἄς μᾶς πληρώνη ὁποῖος χρωστεῖ.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῖντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμὴ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μὴ δέκαρά.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐξηνταδύο ἔχουμε,
καὶ γιὰ τραμποῦκο τρέχουμε.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ — ΑΣΠΡΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁ Θεόδωρος κηρύττων
περὶ τῶν ἀνεξαρτήτων.

Μακράν, δημόται προσφιλεῖς, ἐκ τῶν ἀνεξαρτήτων,
δὲν εἶναι ἀμερόληπτοι, ἀλλὰ ὑπουργικοί,
δὲν φαίνονται ποσῶς ἄγνοι νὰ ἦναι οἱ σκοποὶ τῶν
καὶ παίζουν πρόσωπον διπλοῦν ἐν τῇ πολιτικῇ.
Γιὰ τοῦτο μόνον τοὺς ὀκτῶ ψηφίσετε, πολῖται,
ἐὰν ἀντιπολίτευσιν ἀγνήν ἐπιθυμῆτε.

Αὐτὰ ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐπρόφερε μὲ τόνον
τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ μέγας ἀρχηγός,
ὅστις, καθὼς γνωρίζετε, οὐτ' ἐπὶ ὥραν μόνον
ὡς τώρα δὲν κατώρθωσε νὰ ληθῇ Πρωθυπουργός,
κι' ὅστις μὲ λόγους συνεχεῖς, φρικτοὺς, κεραυνοβόλους
ἐκ τῆς Στεμνίσεως ἔσπασε τοὺς ἀντιπάλους ὅλους.

Τουτέστι μόνον οἱ ὀκτῶ εἶναι λαμπροὶ φωστῆρες
κι' ἀντιπολιτευόμενοι καθ' ὅλα καθαροί.
μόνον ἐκεῖνοι φαίνονται τοῦ ἔθνους μας σωτῆρες,
κι' ὁ κόσμος εἰς τοὺς λόγους τῶν ἐλπίζει καὶ θαρρεῖ.
Μόνον ἐκεῖνοι πολεμοῦν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων,
μόνον οἱ λόγοι τῶν ὀκτῶ δὲν πάνε εἰς τὸν β ρ ό ν τ ο ν.

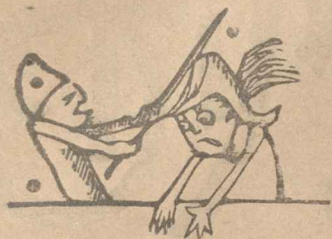
Οἱ ἄλλοι παίζουν δόλιον καὶ πονηρὸν παιγνίδι...
σηκώσετε τὸν Κατσανδρὴν μετὰ κραυγῶν ἐπ' ὤμου,
ψηφίσετε Καλλιφρονᾶ, Πετράκη καὶ Λεβίδη,
μαῦρο εἰς τὸν Γεννάδιον καὶ εἰς τὸν Οἰκονόμου.
Μαῦρο καὶ ὅτὸν Φιλήμονα καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους
τοῦ ἰσχυροῦ Συνδυασμοῦ ὑπόπτους ἀντιπάλους.

Κι' ἂν ὁ Λεβίδης, κύριοι, κι' ὁ Ῥάλλης χθὲς ἀκόμη
μὲ τὸν Τρικούπη ᾤψιζαν, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
κι' ἂν τόσα Νομοσχέδια κι' οἱ περὶ φόρων νόμοι
γενναίως ὑπεγράφησαν κι' ἀπ' τὸ δικὸν τῶν χερῶν,
μὰ τώρα εἶναι ὅστους ὀκτῶ, καὶ τοῦτο μόνο φθάνει...
τὰ περασμένα ὁ καθεὶς ὀφείλει γὰ ἑξάνῃ.

Κι' ἂν τοῦ Τρικούπη τάψατε καλὰ ὁ Οἰκονόμος
κι' ὁ κόσμος τὸν ἐκύτταξε μὲ στόμα ἀνοικτό,
κι' ἂν ἄνω κάτω ἔκαμε τοὺς φόρους τῶν, ἀλλ' ὅμως
δὲν ἤλθε νὰ συνδυασθῇ μαζὶ μὲ τοὺς ὀκτῶ.
Κι' ἂν ἦναι ἀνθυπουργικὸς ἐκ τῶν γενναιοτέρων,
ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἡ μ ε τ έ ρ ω ν.

Καὶ ἂν οἱ ἀνεξάρτητοι εἰς κάθε ἄλλον τόπον
ἐκλέγωνται μετὰ τιμῶν καὶ ὕμνων καὶ στεφάνων,
ὅμως ἐδῶ ἡ ἐκλογὴ ἀγνῶν ἀντιπροσώπων
ἐλέγχεται ὡς ἐκλογὴ ὑπόπτων τσαλατάνων.
Μαῦρο εἰς τὸν Γεννάδιον καὶ εἰς τὸν Οἰκονόμου,
γιὰτὶ δὲν ἔρχονται κι' αὐτοὶ μὲ τὸν Συνδυασμό μου.

Καὶ ἂν εἰς τὸν Συνδυασμὸν προσλάβωμεν καὶ ὄγον,
ἔσεῖς ὡσὰν θεόστραβοι ψηφίσετε κι' ἐκεῖνον...
Εἰς τοὺς ὀκτῶ, εἰς τοὺς ὀκτῶ προστρέξατε καὶ μόνον,
ἂν θέλετε τὴν εὐκλειαν τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.
Αὐτὰ ὁ φίλος ἀρχηγὸς μᾶς εἶπε μὲ λαχτάρα,
κι' ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε «Καὶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα»;

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Εδὼ τελείται, φίλε μου, ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὅλων, κί' ἐντὸς ὀλίγου ἀντήξει, θαρρῶ, τὸ πυροβόλον.
- Π.—Παρακαλῶ σε, φίλε μου, νὰ μοῦ παραχωρήσης περὶ τοῦ πυροβόλου σὰς μικρὰς διασφίσεις.
- Φ.—'Ἰδοὺ τί τρέχει... πρῶτον μὲν συνδυασμοὶ ποικίλοι, καὶ κατ' ἀλλήλων στέκονται ἀμφοτέρω ὀργίλοι. Τί εἰσθε σεῖς; ὑπουργοί... τί εἰσθε σεῖς; δὲν ἔξρω... τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, ποσὼς δὲν ὑποφέρω.
- Π.—Βρὲ Φασουλῆ, μὰ πάντοτε μὲ σάψεις καὶ μὲ πνίγεις; εἰπέ μου τὴν ἰδέαν σου συντόμως κί' ἐν ὀλίγοις.
- Φ.—'Ἰδοὺ τί τρέχει... πρῶτον μὲν συνδυασμοὶ ἀτόμων, καταπατοῦντων, κύριε, καὶ σύνταγμα καὶ νόμον. 'Οκτὶ ἀπὸ τῆς μὲν μεριᾶς σφικτὰ συνδεδεμένοι, πλὴν μετὰ τὸν φίλε μου, μάχη φρικτὴ συμβαίνει ὁ 'Ράλλης τὸν Ζυγομαλᾶ τὸν ἔχει 'στὸ στομάχι, ὁ δὲ Λεβίδης, κύριε, μὲ τὸν Πετροῦ τῆς, ὁ Κατσανδρῆς δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτύχη, καὶ ὁ Λεβίδης εὐτυχῶς θάχῃ τὴν ἴδια τύχη. 'Ἰδοὺ λοιπὸν συνδυασμοὶς γενόμενος ὀρεῖσι, γιὰ κί' ἔχθροι τὸν πολεμοῦν, τὸν πολεμοῦν καὶ φίλοι· ἐξ ἄλλου ἀνθυπουργικὸς συνδυασμὸς ὑπάρχει μὲ Καλλιγὰ πολὺ κοντὸ καὶ Βλάχο τμηματάρχῃ, μὲ Παναγὴ τὸν Κυριακὸ καὶ Ἰλαρχὸ τὸν Ψύλλα...
- Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ ἀδελφέ... ἐδὼ θὰ γίνῃ νίκα.
- Φ.—Στάσου νὰ δῆς... μὰς ἔρχεται κατόπιν ὁ Φιλήμων, πολὺ σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ μάλα ἐπιστήμων, ἄλλως τε δὲ συνάδελφος ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ τῆς πατρίδος πάντοτε δώκων τὸ συμφέρον. Κατόπιν ὁ Γεννάδιος, ἀνὴρ ἀρχαίων χρόνων, καί φέρων σύμμαχον στενὸν τὸν λόγον του καὶ μόνον. Κατόπιν ἔρχεται Σκουζές, ποῦ τὸν παρὰ του χύνει, καὶ Μακρυγιάννης ἔπειτα, ποῦ τίποτα δὲν δίνει. Εἶτα Παρασκευάπουλος, ὁ ἄλλοτε ἐφέτης, κατόπιν Παπαδόπουλος, γιὰ τὸς ἐκ προμελέτης, κατόπιν Κομιτόπουλος, τῶς ἐνωματάρχῃς, εἶτα 'Ηπίτης, λοχαγὸς καὶ μέλλων ταγματάρχῃς, κατόπιν ἕνας Σταῖκος, ὁπλαρχηγὸς νομίζω...
- Π.—Αὐτὸν δὲν τὸν ἐγνώρισα...
- Φ.—Κί' ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω. Εἶτα Νταλέκος, Νομικῆς διδάκτωρ μετ' ἐπαίνων, παραπολὺ δημοτικὸς ἐκ τῶν ἀηλιτισμένων. 'Ο Τρικαλιώτης ὕστερα, πλωτάρχῃς καθὼς ἔξεραι, καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, ὁ Γιάννης ὁ Βερβέρης, ἀγαπητὸς εἰς τὸ κοινόν, συντάκτης «Παληνθρώπου», κί' ἐν γένει ὑποψήφιος δημοτικὸς τοῦ τόπου. 'Ἦγουν εἰκοσιτέσσαρες, βρὲ Περικλῆ, ἀλλ' ὅμως ἐξ ὅλων προσφιλέστερος ἐστὶν ὁ Οἰκονόμος.
- Π.—Εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὰς σοφὰς σου σκέψεις.
- Φ.—'Ακουσε, φίλε Περικλῆ, ἂν θές νὰ μὲ πιστέψης.

Προχθές, θαρρῶ, ἀρχίτισε 'στὸ πλαῖνό του σπῆτι τὸν λόγον τὸν βουλευτικὸν εἰς ὅλους νὰ κηρύττῃ, καὶ ὅλοι ἀκροάζονται μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ τοῦ φωνάζουν «λέγε μας, Διδάσκαλε, ἀκόμα».

Π.—'Αμμὲ κί' ὁ γέρος, Φασουλῆ, Καλλιφρονᾶς τί κάνει;

Φ.—Αὐτὸς πᾶ εἶναι σίγουρος καὶ ψῆφο μὲ δὲν χάνει.

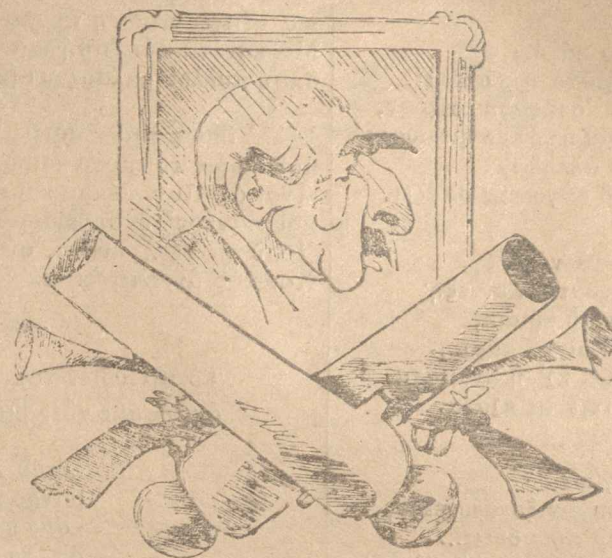
Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ, ποῦ βρίσκεται ἀκόμα;

Φ.—'Ἦλθε προχθές, βρὲ κουτεντέ, καὶ σοῦχει ἕνα χρῶμα!

Π.—'Ἦλθε ἀλήθεια;

Φ.—Βέβαια, κί' ἐδοῦλεψ' ἀμαξάδα μ' ἐκείνη τῇ Μαρτιάτικῃ ἑαρινῇ λιακάδα! Ἐπήγαινα 'στὸν Πειραιᾶ πεζὸς γιὰ ὑποθέσεις κί' αἰφνης ἀκούω «Κύριε, ἐδὼ ὑπάρχει θέσις». Γυρνῶ καὶ μπαίνω παρενθὺς σ' ἐν' ἀνοικτὸ ἀμάξι κί' ἐφθάσαμε 'στὸν Πειραιᾶ ἐν πλήρει παρατάξει. Ἐμπῆκα τότε, φίλε μου, κί' ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω σὲ μία βάρκα μὲ πολλοὺς καὶ βγάσω τὸ καπέλο, καὶ χαιρετῶ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ συγχρόνως... ἀλλὰ μὲ πιάνει ἔξαφνα 'στὴ βάρκα ἕνας πόνος, ποῦ 'κόντεψα, βρὲ Περικλῆ, νὰ βροῖσω τὴν Ἑλλάδα... φαίνεται πὼς ἐκρύωσα κατὰ τὴν καρωσάδα. Ἐν τούτοις ἀρχισαν πολλοὶ τοῦ Δεληγιάννη φίλοι νὰ στέλλουν χαιρετίσματα, νὰ βγάζουν τὸ μανδύλι, καὶ κάμποσοι ἀρχίσανε νὰ ψάλλουν 'στὴ βαρκοῦλα: «Ἀγαπητὲ Θεόδωρε, μὴν εἶδες τὴν Ξανθοῦλα;» Ἐβγήκε τέλος, Περικλῆ κί' αὐτὸς 'στὴν προκυμᾶ, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν πολλοὶ μὲ τὴ σημαία, κί' ἀμέσως λόγῳ ἔβγαλεν ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου περὶ τῶν σπέρτων, τῶν καπνῶν καὶ περὶ τοῦ ἀχύρου, καὶ εἶπεν ὅτι ὁ λαὸς ἐν πάσῃ συνειδήσει ἔχει καθήκον τοὺς δικτῶ μοιᾶνα νὰ ψηφίσῃ, καὶ ὅταν τὴν ἀριστερὰν ἐντὸς τῆς κάλπης θέσῃ ν' ἀφήσῃ τὸ σφαιρίδιον κί' ἂς πέσῃ ὅπου πέσῃ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπερνε χαμπάρι, καὶ μερικὸς ἀπ' τοὺς δικτῶ θὰ φάῃ τὸ φεγγάρι. Πὼς κύριε; θὰ κάμωμεν τὸν κόσμον δικταχίαν; καὶ λησμονεῖτε τὸν λαὸν καὶ τὴν κυριαρχίαν; Ἰσχύς ἀγάπη τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν Καπετάνιο, φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ, καὶ κατὰ παραπάνω.

- Π.—Καὶ τί φρονεῖς λοιπὸν ἐσὺ περὶ τοῦ Δεληγιάννη;
- Φ.—Φρονῶ πὼς τρύπαις 'στὸ νερὸ ἀδιακόπως κάνει. Καὶ τεῖν' αὐτὸς ποῦ θὰ μὰς 'πῇ ὅλους ἢ κανένα; ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ λόγια του πηγαίνουν 'στὰ χαμένα, γιὰ τὸν κόσμον 'ξυπνήσῃ καὶ ἔξεραι τί συμβαίνει, καὶ 'στὰ στραβά καθὼς καὶ πρὶν καθόλου δὲν πηγαίνει.
- Π.—Κατὰ συνέπειαν αὐτῶν θὰ σὲ παρακαλέσω [νε]. τὴν ψῆφον σου, βρὲ Φασουλῆ, ἐγὼ νὰ διαθέσω.
- Φ.—Λέγε καὶ εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ, τι μοῦ ζητήσης, ἀλλὰ καὶ σὺ τὴν ψῆφον σου νὰ μοῦ παραχωρήσης.
- Π.—Λέγε λοιπὸν ν' ἀλλάξωμεν τὰς ψήφους πρὸς ἀλλήλους, διότι ἔχομεν κοινούς, ὡς φαίνεται, τοὺς φίλους.
- Φ.—Λοιπὸν;
- Π.—Λοιπὸν λέγε μου σύ...
- Φ.—'Εγὼ; τὸν Οἰκονόμου!...
- Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ Φασουλῆ;... αὐτὸ εἶναι 'δικό μου.
- Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ Περικλῆ;...
- Φ.—Νὰ σὲ νεκροφιλήσω.
- Π.—Τόκα λοιπὸν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.

Τὰ τρόπαια τοῦ γέρο-Ἀποστόλη,
ποῦ ἔλαις τὸν γνωρίζετε καὶ ὅλοι.

Τοῦ Δεληγιάννη πάλι
ὑποδοχὴ μεγάλη.

Λοιπὸν καλῶς μὲ βλέπετε καὶ πάλιν, συμπολίται, ἀλλὰ κί' ἐγὼ μετὰ χαρὰς σὰς ξαναβλέπω πάλιν... Μάθετε πὼς συγκίνησιν πολλὴν μοῦ προξενεῖτε, ἀλλὰ κί' ἐγὼ συγκίνησιν αἰσθάνομαι μεγάλην. Ἐν τούτοις τὸν περιπλουν μου ἂν μάθετε ἀκόμα, θὰ δῆτε πὼς πανίσχυρον κατήντησε τὸ κόμμα.

Μόλις μικρὸν τοῦ Πειραιῶς ἐξῆλθε τὸ βαπόρι, κί' ἐφαίνετο ἀπὸ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἡ θέα, τὸ βλέμμα μου περιλνπον τὰ περὶ ἐθεώρει, καὶ μ' ἐτυράννει πάντοτε ἡ θλιβερά ἰδέα, πὼς ἀπ' τὰ χέρια μοῦφυγε ἡ πρωθυπουργικότης, κί' εἰμὲνα μόνον, κύριοι, ἀπλοὺς ταξειδιώτης.

Ἐν τούτοις τὸ ἀτμόπλοιο ἐστάθη 'στὰς Καλάμας, καὶ εἶδον τότε τρόπαια, σημαῖας καὶ ἀντίδας... μόνον ἐκεῖ ἀνέγνωσα τὰ κατορθώματά μας, καὶ ἀναζώσας ἔβλεπον τὰς τόσας μας ἐλπίδας. Ἀλλὰ ἐνῶ τὰς ἔβλεπον, ἡ πόλις ἐκλονίσθη, κί' ἐκ τοῦ σειμοῦ τὸ ἡμῖν σχεδὸν κατεκρημνίσθη!

Ἐντεῦθεν, κύριοι, εὐθὺς τὸ βᾶζ 'στὴν τρεχάλα, καὶ ἐξελάνω εἰκοσι τριάντα παρασάγγας... ἤμην εἰς ἕνα ἄλογο ἀτίθασσον καββάλα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθάσα εἰς μερικὰς παραγάς. Ἐνταῦθα μὰς ἐκέρασαν κρασί μὲ μία τσίτσα, κί' ἐφθάσαμεν μετὰ μικρὸν φαιδροὶ εἰς τὴν Στεμνίτσα.

'Εδὼ μὰς ἐπεδέχθησαν μετὰ φωνῶν καὶ κράτων, ἐνῶ ἡμεῖς κατάκοποι κατῆλθον τῶν ἵππων, κί' ἐνῶ συνομιλοῦσαμεν περὶ τῶν ἐνεστώτων, αἰφνης ἠσθάνθημεν σφοδρὸν ἐξ ὑπογείου κτύπον, καὶ συμπασα ἡ προσφιλες Στεμνίτσα ἐκλονίσθη, κί' ἐκ τοῦ σειμοῦ τὸ ἡμῖν αὐτῆς κατεδαφίσθη.

Ἐντεῦθεν ἐξελάνωμεν σταθμοὺς δεκαεννέα, κί' ἐφθάσαμεν 'στὴν Τροιανὴν κατατεταγμένοι, τὰ πλῆθη μὰς ἐδέχθησαν μ' αἰσθήματα γενναῖα, ἀλλὰ κί' ἐδὼ συνέπεσε μέγας σεισμὸς νὰ γένῃ. Καὶ τότε ἐξελάνωμεν εὐθὺς διὰ τοὺς Μύλους, ὅπου καὶ συναντήσαμεν πολλοὺς ἐξ Ἀργεῶν φίλους.

Ἐντεῦθεν τὸ μαζέψαμεν διὰ τὸ Ἄργος πάντες, ὅπου μὰς ἐπερίμεναν μετὰ χαρὰς οἱ φίλοι, πλὴν μέλις, κύριοι, κί' ἐδὼ τὴν ἵππων καταβάντες, κί' ἐνῶ ἐκ τῶν Ἀργεῶν μὲς ἔξω φρενῶν ὄμιλε, σεισμὸς ἠκούσθη φοβερός, ὁ ὁποῖος ἐκλονίσθη, κί' εὐθὺς κατὰ τὸ ἡμῖν ἡ πόλις ἐκρημνίσθη.

Καὶ τέλος πάντων, κύριοι, εἰς τὰς Ἀθήνας φθάνω... Ἐγὼ (γιὰ καὶ δι' ἐμὲ ὀφείλω νὰ λαλήσω) καὶ ἂν ποτε μοῦ πέρωται ἐνταῦθα ν' ἀποθάνω, καὶ τὰ δὲ μοῦ, κύριοι, ἐδὼ θὰ παρατήσω. Καὶ ὅταν, κύριοι, ἐγὼ μιλῶ γιὰ τὰ δὲ μοῦ, σημαίνει πὼς δὲν 'βρίσκομαι καθόλου 'στὰ σωστά μου.

Ἑβδομαδιαία
καὶ πολὺ σπουδαία.

Μόλις τῆς Ἀναστάσεως ἠκούσθη τὸ κανόνι,
εὐθὺς καθέννας χριστιανὸς ὅτ' ὁ σπῆτι τὸ φουσκόνει,
καὶ ρίχνεται ὅτ' ἀκόκκινα αὐγὰ καὶ ὅτ' ἡς κουλούραις,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ ἀρχίνισε ν' ἀδειάζῃ τῆς κουμπούραις.
Καὶ μὲ τὴν οἰκοδόσποινα φιλήματα ἀλλάζει,
«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν» καὶ τὸ αὐγὸ τῆς σπάζει.

Ἄλλ' ἐν αὐτῷ τῷ μεταξύ, ἐκεῖ κοντὰ νὰ φέξῃ,
γὰρ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ πληγόνονται πεντέξῃ
καὶ εἰς τὴ σούβλα ὁ καθεὶς περνάει τὸ κριάρι,
κὶ ἡ πλόσκα ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ...
«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν» φωνάζει κὶ ἡ Σταμάτα,
γλυκοφιλεῖ τὸν ἑάδελφο καὶ παραιτεῖ τὰ πλάτα.

Δίδεται δὲ συμπόσιον ὑπὸ τινων λογίων
νεμίζω ὅτ' ὁ τῆς Ἀ τ τ ι κ ῆς λαμπρὸν ξενοδοχεῖον,
καὶ γίνονται διάφοροι ὑπὲρ Χριστοῦ προποσέις...
καὶ δὲν εἰξεύρεις ποῦ νὰ πᾶς καὶ ποῦ νὰ πρωτοσώσῃς,
διότι καὶ τῶν Ἀ θ η ν ῶ ν ἐκδίδεται ὁ Χ ρ ὀ ν ο ς,
ὅπου συγγράφει ὁ Βλακῆς κὶ ὁ Κολανῆς συγχρόνως.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀνάστασις τὸ δεύτερον σημαίνει,
καὶ ὅτ' ἡν Ἀ γ ἀ π η ὁ καθεὶς μ' εὐλάβειαν πηγαίνει.
Ἐδῶ κανέννας συναντᾷ πλείστας ψυχὰς σκιρτώσας,
κὶ ἀκούει τὸν Ἀπόστολον εἰς δεκαπέντε γλώσσας.
Κὶ ἰδοὺ ἀλληλασπάζονται ἐχθροὶ μετὰ τῶν φίλων,
κὶ οἱ εὐσεβεῖς ὁρθόδοξοι μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

Κὶ ἐνῷ συμβαίνουν ὅλ' αὐτὰ καὶ κάνουν ὅλοι χάξι,
λαμπρὸν συλλαλητήριον ὁ κόσμος ἐτοιμάζει
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὑπὲρ Μακεδονίας.
καὶ πᾶσα ἡ πρωτεύουσα ὁρμᾷ μετὰ μανίας
νᾶκούσῃ πῶς μᾶς πολεμοῦν οἱ Βούλγαροι μὲ λύσσα,
καὶ ὅτ' ἡν Μακεδονία μας τραβοῦνε ὁλοῖσα.

Κὶ ἐδῶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ φίλου Ἀφεντούλη,
κὶ ἔξω φρενῶν ἐφώναζαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
τοῦ Παππαμάρκου δεύτερον, σπουδαίου πατριώτου,
μέσφ' ὁδοῦ βου τρωμεροῦ, ἀλλалаγμοῦ καὶ κρότου
τοῦ Κόκκου τέλος ἡ φωνὴ εἰς ἓνα ποιημά του,
ὀλίγον δυσανάλογον μὲ τὸ ἀνάστημά του.

Τί κρυσταλλόχη φωνὴ καὶ βροντερὰ συγχρόνως!
τί ποιήσεις ἀληθινὴ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος!
Τρελλὰ ὅτ' ἡν κάθε του στροφή τὸν χειροκροτοῦσαν,
καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας τὰ μάγμαρ' ἀντηχοῦσαν.
Κατόπιν φῶτα, μουσικαῖς καὶ λαμπαδηφορίαι...
Τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα, θαρρῶ, ἡ Βουλγαρία!

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Ἐρχεται ἡ πανήγυρις κατόπιν τῶν Μεγάρων
δι' ἀτμοπλοίων, ἀμαξῶν, σιδηροδρόμων, κάρρων.
Ἐδῶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ χορεύουνε τὴν τράτα
καὶ σέρνει πρώτη τὸ χορὸ μιὰ κόρη μαυρομμάτα.
Μὰ καὶ τὰ Παναθήναια τὰ ἱερὰ τελοῦνται,
ὅπου πολλοὶ φιλάρχαιοι βρακάδες συνωθοῦνται.

Ἄλλ' ὅμως καὶ ἡ ἀφίξις τοῦ φίλου Δεληγιάνη,
ποῦ τώρα κάμποσο καιρὸ ὅλο ταξείδια κάνει,
εἶναι ὥραϊον θέαμα καὶ μέγα πανηγύρι,
καὶ πάντοτ' ἐνθουσιασμόν εἰς ὅλους ἐξεγείρει.
Ἰδοὺ τὰ νέα, κύριοι, αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος...
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν μεθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ κάτωθεν τραγοῦδι μ' ἤχο πολὺ βαρὺ
ἀκούσαμε χθὲς βράδυ ὅτ' ἡ βούσι τοῦ Ψυρρῆ.

Στοῦ Λεβίδη τὸ παιδί
μαῦρο μὲ καρφότο,
κάθε φίλος νὰ τὸ δῇ
ἀπ' τὰ μαῦρα πρώτο.

Κὶ ἀπ' τὴ Σύρα μιὰ καλὴ
καὶ σπουδαία συμβουλὴ.

Ἄν θέμε φορολόγημα βαρὺ νὰ μὴ μᾶς θλίβῃ,
ἂν θέλωμεν συνήγορον νὰ ἔχῃ τὸ καλύβι,
ἂν θέλωμεν νὰ λειτουργῇ δι' ὅλους μας ὁ νόμος,
ἰδοὺ ὁ μόνος βουλευτὴς ἰδοὺ ὁ Οἰκονόμος.

Ταῦτα καὶ μένω ὡς εἰκός...
ἐκ Σύρου κάποιος Λαϊκός

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στῶν Ἰωάννου τὸ γνωστὸν Κρεωπωλεῖον ἴτε,
ποῦ εἰς τοῦ Λέκα βρίσκεται τὴν ξακουσμένη βρούσι,
ἐκεῖ τὸ κρέας τὸ καλὸ καὶ τὸ γλυκὸ θὰ βρῆτε,
κὶ οὔτε κανέννας σας ποτὲ θὰ τὸ μετανοήσῃ.

Ὅποιος θεριακλῆς γυρεύει καπνὸ πρώτης γὰρ ραχάτι,
θαῦρ' ὅτ' ὁ καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη
κάτω τοῦ ξενοδοχείου τοῦ κομποῦ τῆς Μασσαλίας
κὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Χαβιάρι Γέλδας καὶ τυριά καὶ μύζα ὅτ' ἡν μπουκάλα,
σαμπάνια ἀνεκτίμητη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τοῦτ' ὅτ' ἡν αὐγοτάραχα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαδέλαις,
πρώτης ποιότητος ἐληαῖς, τοῦρσίαι καὶ μουραδέλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται ὅτ' ὁ Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Καφενὲ τῶν Ἐθ' Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαγνιόρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.